

БОГ НЕ ДЕЙСТВА СЛУЧАЙНО

Дейвид Уилкерсън

1 Май 1990

Бог не действа случайно в начина, по който се отнася със собствените Си деца. Той не прави нищо, като че е инцидент или съвпадение. Няма нищо случайно в методите Му. Много хора могат да станат безразлични или да се отнасят небрежно спрямо Бог, но Той не може да бъде такъв към човека.

Твърде често мислим за Бог като за някакъв вид мил, доброжелателен, възрастен, нежен Баща, който без да бърза посреща нуждите ни. Бог е разглеждан като бавно движещ се разрешител на проблемите ни, на който трябва да направиш знак. Разглеждаме Го като някакъв вид огромна сила, която може да бъде задвижена, ако я нахраниш с достатъчно вяра. С други думи, Бог ще се задейства, ако направиш много шум – вдигнеш врява, демонстрираш силна вяра, покажеш свръхчовешки усилия да бъдеш свят.

Този вид мислене предполага човек първо да привлече вниманието на Бог, след това да измоли жалкия си случай, след което да се надява този зает Директор на вселената да го запише в списъка Си от „услуги“. Междувременно, притесненият вярващ се надява да запази необходимото ниво вяра и добри дела, така че да не загуби мястото си на опашката за благословения.

Няма ли да е срамно, мислим си ние, да не издържим изпита по вяра и да се наредим на края на опашката? Вярващият почти се страхува да си помисли, че времето да му се помогне може да дойде, а той няма да е достоен да получи отговора, като че Бог ще му каже: „Съжалявам, Аз бях готов да отговоря на молитвата ти и да посрещна твоята нужда, но вярата ти малко се подхлъзна. Ти отслабна, загуби кураж, така че ще трябва да почакаш. Върни се в Словото, оправи нещата; практикувай вяра малко повече, въоръжи се с повече търпение, и когато всичко функционира добре, Аз ще се върна и ще видим какво може да се направи.“

Бог да ни прости за това, че мислим за Него като за далечен непредвидим Приятел, който идва, за да ни спаси само при спешен случай, или когато сме на път да се откажем. Какъв шамар в Божието лице е това да си мислим, че Той работи по някаква система на заслугите, според която само прилежните, силните във вярата, много дисциплинираните могат да привлекат вниманието Му. Ние не можем да спечелим Божиите благословения или да получим отговор на молитва, като твърдим, че имаме по-доброкачествена или по-наситена вяра от тази на нашите братя и сестри.

- Как тогава християнинът привлича Божието внимание? Как може да Го накараме да ни чуе? Как може да сме сигурни, че нуждата ни е достигнала до Него? Как да разберем, че Той вижда настоящите ни проблеми? Притеснен ли е от проблемите на народите и техните

лидери? Твърде зает ли е с това да контролира природата? Толкова сложни ли са световните проблеми, че няма време за нашите, които изглеждат незначителни в сравнение с тях?

Истината е, че никое Божие дете не е нужно да се съревновава, за да привлече вниманието Му. Не трябва да сме вписани в някакъв вътрешен кръг от хора с вяра, за да получим по-добри резултати. Не трябва да плачем, ридаем, постим или стенем, за да Го накараме да види настоящата ни нужда.

Истината е: Бог има човешко сърце! Той знае нуждите ни, болките ни, проблемите ни, понеже Той живее чрез тях в нас. Той винаги е бил там – от първия момент, в който дойде кризата. Събирал е в бутилка всяка сълза, дълбоко развълнуван е от чувствата ни при нашите болести.

Да Го събудя ли? Да Го умолявам ли за помощ? Да изтичам ли при Него паникьосан? Да се надявам ли, че Той някак си ще чуе сърдечния ми вик? Да се опитам ли да Го сваля от някаква космическа мисия, за да Го въвека в нуждата ми? Не! Хиляди пъти не! Защо да викам към Баща, Който вече е на моя страна? Защо да се изпадам в паника, когато Той ми е по-близък от брат? Защо да се притеснявам за слаба или силна вяра, когато Той вече е видял и почувствал нуждите ми?

Не каза ли нашият Господ: „Ако Ме люби някой, ще пази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим жилище у него” (Йоан 14:23). За да подчертае силно, Той добави: „...Той пребъдва с вас и ще бъде във вас...” (Йоан 14:17)

Бог не е някъде във вселената – „там някъде” или „там горе”, а живее с нас и в нас. И Той не е непредвидим Господ, Който идва и си отива според нашите настроения, съмнения и страхове. Твърде често си мислим, че нашият Господ е бил „прогонен” от връщането ни в отчаяние и страх. Мислим си, че Той някак си „отплува”, огорчен от временното ни раздразнение, слаба вяра или краткотрайни съмнения. Надяваме се, че Той ще се върне, когато се усъвършенстваме. Колко незрели и детински са тези мисли. Той ни е обещал никога да не ни оставя, с нас е във всяка борба в живота ни, до самия край. Той ни е верен, дори когато вярата ни се клатушка и е слаба. „Ако сме неверни, Той остава верен, защото не може да се отрече от Себе Си” (2 Тимотей 2:13). Ами бавещите се отговори, неотговорените молитви, продължителните болести, безкрайните проблеми, задълбочаващите се болки, чувствата за безпомощност? Чудя се кога всички тези предполагаемо щастливи, безпроблемни светии, които твърдят, че Бог е направил всичко, за което са Го помолили, ще се изправят пред най-голямото изпитание на вярата си в целия си живот?

- Истината е – Божият народ в момента преминава през духовна „голяма скръб”. Вярата на всеки християнин е подложена на изпитание. Това е последният тест, който ще отдели победителите от дезертьорите.

Исус се чудеше дали ще намери вяра, когато се върне. Как може да бъде това, след като на земята живеят толкова много хора, които твърдят, че са Негови деца?

Сатана е решен да съсипе вярата и доверието на всички истински вярващи. Проблеми като тези на Йов, които се стоварват върху християните днес, са накарали мнозина да се чудят дали Бог се е оттеглил от бизнеса с отговарянето на молитвите. Те казват, че се молят, а нищо не се случва. Имат нужда от чудо, понеже положението им се влошава, но не се вижда никакъв отговор.

Точно в подобни моменти на объркване, дълбоко в душата започва да изплува ужасен страх. Вътрешен ужас сграбчва ума. „Може би Бог очаква да се справя с този проблем съвсем сам. Може би Той ни предлага само вечно спасение, но не и ежедневна помощ. Вероятно очаквам твърде много от Него. Може би съм предопределен да ходя с болка, самотен, просто оцеляващ. Бог трябва да ми е ядосан, защото като че ли не вижда сълзите ми и не чува плача ми.”

Сатана взима надмощие в момента, в който може да накара Божието дете да мисли, че Господ е оглушал за нуждата му. Например, млада дама, чийто приятел е разбил сърцето ѝ, се ядосва на Бог. Тя спори: „Господи, защо му позволи да ме нарани? Защо не го накара да продължи да ме обича? Къде си, Господи? Защо ме караш да живея с разбито сърце докато умра? Как мога да ти служа, ако не ми помогнеш?”

- Чуйте родителите с непослушното дете: „Скъпи Господи, кога най-накрая ще вкараш детето ни в правия път? Защо не дойдеш в отговор на молитвата ни и не промениш живота му? Колко години трябва да минат без знак за промяна? Молитвите ни нищо ли не означават? Обещанията не действат ли?”
- Чуйте Божието дете в борба с болестта: „О, Господи, щом чувстваш болката ми, защо трябва да продължавам да страдам? Защо други са изцелени, а аз не? Защо аз, Господи? Изповядвал съм всяко обещание от Библията, вярата ми е силна, други хора са се съгласявали с мен в молитва – защо не се случва чудото? Защо състоянието ми се влошава? Ще изляза ли някога от това? Ще ме оставиш ли да умра?”
- Чуйте семейната двойка с проблеми: „Отче, нищо не е наред; защо? Животът ми е бъркотия, нещата са извън контрол, толкова съм нещастен, защо не махнеш това бреме? Имам нужда от инструкции, но изглежда не получавам отговори. Защо не премахнеш самотата и страховете ми? Защо не ми покажеш какво трябва да направя? Ще го направя, само ако ми проговореше. Отговори на молитвата ми, моля Те, преди да е станало твърде късно!”
- Чуйте изтормозеният вярващ, който отчаяно се нуждае от напътствие: „Господи, да го направя ли или да не го направя? Каква е Твоята воля? Коя е следващата ми стъпка? Не искам да изляза от волята ти, а искам да знам какво да направя. Много съм объркан; защо не получавам ясни инструкции? Искам с вяра, но не получавам ясно слово от небето. Какво блокира отговора?”

О, възлюбени, всички ние преминаваме през това! Всички сме подлагани на изпитания! Всяко честно Божие дете знае какво е да гледаш към небесата, които изглеждат като месинг и да се чудиш дали Бог наистина чува и отговаря на молитвите. Когато си направил всичко,

което можеш; когато знаеш, че Бог е в състояние да направи всичко; когато се молиш, плачеш и се надяваш, а нищо не се случва - точно тогава врагът пропълзва в мислите ти и прошепва: „Бог никога няма да отговори; продължавай напред и направи най-доброто, на което си способен, направи го сам, използвай ума си и разреши проблема си сам.”

- Аз вярвам в Божията намеса в човешките работи! Съдбата не управлява тази вселена. Животът не е случайно струпване на атоми. Бог не царува по случайност. Ключът към това да разбираме Божията грижа за човека е да вярваме, че „Той е винаги близо!” Толкова близо – на една ръка разстояние, достатъчно близо, за да чуе. Толкова близо, че ме вижда! Вярата вижда Божията близост. Човечеството рядко чувства близостта на Бог в борбите и радостта си. За човека на вяра, Бог винаги е близо, дори в най-плътния мрак. Изпитанието никога не е фатално, понеже Всемогъщия е близо.

- Аз вярвам в живия Бог, а не в Божествената случайност. Той живее с децата Си, ходи и говори с тях. Бог ще се намеси в работите ми, не просто, за да задоволи молитвите ми, а защото е в природата Му да прави онова, което е добро за децата Му.

- Аз вярвам в Божественото състрадание! Той действа заради мен, защото страда с мен. Той влиза в скръбта ми, така че е достатъчно близо, за да разбере кога трябва да се намеси. Не трябва да Му казвам, Той чувства. Той знае преди дори да съм Го помолил, защото през цялото време е бил с мен. Вярвам в свършеното време на Светия Дух.

Повече ме интересува Божието състрадание, отколкото силата Му. Силата има нещо общо с великата Му божественост – състраданието е личната Му заинтересованост от проблема ми. Силата е принцип, състраданието е чувство. Когато знам, че Той ме съжалява, знам, че ще се намеси. Величието и силата са велики принципи, които приписваме на страхотния ни Баща, но състраданието в сърцето Му към мен е онова, на което аз откликвам най-вече. Могъществото Му ми дава да разбера, че Той може да направи всичко – състраданието Му ми помага да знам, че Той желае. Няма нищо случайно в това!

- Бог индивидуализира! Той разделя човечеството на нации, раси, семейства, хора. Ние знаем, че Той е Изкупителя на целия свят, но това не помага много на нуждите ти, докато не можеш да кажеш: „Моя Изкупител”. Аз съм зеницата на окото Му! Трябва да познаваш Бог по време на нуждата си. Да, ти си само едно от децата Му, но си съработник – един от многото. Но не и когато става дума за вътрешните ти отношения с Бог. Когато си в нужда, трябва да видиш колко уникален си, по какъв уникален начин Бог вижда нуждите ти, колко лично трябва да работи за теб.

- Преместете погледа си от вселената за момент, сложете го на Приятеля, Който никога не ви изоставя! Влезте в приятелството Му! В близостта Му. Бог желае да се приближим към Него, като че на земята не живее друг човек, като че само ние сме обект на Неговите грижи. Това не е егоизъм. След като си обичал всички други, бил си щедър и загрижен, изпълнил си закона на любовта към изгубения свят – премести се към посрещането на твоите нужди, като че съществуваш само ти.

Той брои всеки косъм на главата ми. Събира в бутилка всяка моя сълза. Брои въздишките и усмивките ми. Той е моя Спасител! Той обяснява в сърцето ми нещата, които не разбирам. Трябва да сложиш край на самотата си, като се приближиш към Христос!

Проблемите ти се трупат като непроходими планини. Няма знаци около теб, че Бог работи. Съмнения те връхлитат от всички посоки. И всичко, което имаш, за да се бориш с тези неща, са думи, написани в книга. Но това са думите на Бог, Който управлява с глас. Той казва и се случва.

Божията близост трябва да е естествена за нас. Не е достатъчно да знаем истината, трябва да позволим на тази истина да стане естествена част от нас. Това става с размишления. Бог не трябва да пробива в нас само на определени интервали, при проблясъци на посвещение. Никога не забравяме онова, за което ума ни мисли непрекъснато. Нещата се закоават в паметта, като се насилваме да мислим за тях отново и отново. Божието присъствие и близостта Му могат да се превърнат в наш инстинкт, така че да се вдълбаят в ума ни. Сърцето може да се изпълни до такава степен с присъствието Му, че да покори устата.

- Йов откри Божията вяност върху купчина пепел. Той откри Божията близост, личната Му загриженост в огнището на страданията. Има много неща, на които може само страданието да ни научи. Из цялата Библия виждаме скръбта като великия учител. Няма много дълбочина в онези, които минават през живота без страдание и изпитания. Тази плитка теология извира от устните на онези, които отказват да се предадат на изпитанието на вярата. Изпитанието, а не наградата на вярата е онова, което дава плод.

Страданието и изпитанията изправят човек лице в лице с Бог, с реалността. Те премахват всяка превземка, всяко празно клише, всяка незначителна светщина. Карат човек да потърси истината. Страданието на Христос премахна завесата, която разделяше Бог от човека. А човешкото страдание е онова, което накланя везните от слепотата към обещанията. Точно, когато душата кърви и е наранена, тя копнее най-много за изцелителния балсам.

- Децата имат едно общо нещо – живеят само за настоящето. Те искат всичко „точно сега“. За тях е или сега, или никога. Те се дразнят, ако не получат незабавно онова, което искат. Исав беше дете в духа си. Беше съгласен да размени бъдещите благословения, за да утоли моментния си глад.

Вярата не трябва да се превръща в пламенна претенция към Бог да направи онова, което мислим, че трябва да имаме точно сега! „Сега или никога, Господи“ е детското ни цупене. Незабавно удовлетворение, незабавни дарове, незабавно освобождение, „Не мога да чакам.“

- Вярата не е хазарт, т.е. „Ако го получа сега – имам вяра, ако не го получа сега – не съм имал вяра.“ Молитвите ни стават като поемане на рискове с Бог. Изиграй добре картите си, изиграй правилно тази ръка и ще вземеш наградата. Колко детинско!

Онези, които са в тиранията на СЕГА-то, служат на Бог само с чувствата си. Пророк Мохамед учи, че вярата е начин да извлечеш щастие от чувствата. Но кой е истинския победител, истинския човек на вяра? Този, който набавя благословения за себе си – здраве, просперитет, живот на лична радост – свободен от страдание? Или това е човекът, който е чул, че най-великите радости са тези на Духа – мир, нежност, търпение – този, който вече не живее за настоящия свят? Човекът на вяра е по-заинтересован от това да расте, отколкото да получава.

Какво е спечелил християнинът, ако се е научил да получава всичко, което пожелае сърцето му, а лежи на смъртния си одър в старините си, не познаващ общението в Христовите страдания? Веднъж човек докосне ли невидимото с вяра, вече никога няма да бъде доволен от настоящето и чувственото.

Да пробиеш в молитва не е да се молиш докато ти дадат онова, което желаеш, а е да се молиш докато си готов да вършиш волята Му. Най-святите молитви не се състоят от молби, а от хвала. Когато молбата премине в благодарение, Христос е разкрит.

- Ние се въодушевяваме, когато Бог ни отговори, като че това е доказателство за милостта Му към нас. Депресираме се, когато молитвата остава без отговор, като че вярата ни е била неуспешна.

Исус не се молеше да се сдобие с неща, Той се молеше за приятелство. Молеше се за покорство на волята на Отец. Молеше се за това всичките Му желания да бъдат покорни на волята на Баща Му, докато покорството стана по-важно от получаването.

Колко тъжно е, че днес има толкова малко хора, които се интересуват от чисто и обикновено взаимоотношение с Бог. Вместо това, ние отиваме при Него, за да се бием, да се борим като Яков, да изискваме правата си, да извлечем благословения, да заявяваме първородство. „И в онзи ден няма да Ме питате за нищо....” (Йоан 16:23 – бел.пр.)

Искаме да форсираме чуването си от Бог. Искаме да напомпаме вярата си като някакъв вид духовен адреналин и да влезем надути с нея в присъствието Му, за да я разменим за пазарска количка, пълна с благословения. Вярата се превръща във ваучери, а Бог – в магазин за подаръци. Колкото повече ваучери, толкова повече придобивки.

Колко недостатъчно е това, за да угодим на Божието сърце. Изискващата вяра не е тази, която Го удовлетворява. Той желае вяра, която има доверие в Него. Някои биха смъррили брат Йов, ако живееше днес и кажеше: „Дори да ме убие, аз ще Му вярвам.” Някои, чиято теология е изцяло победоносна и без страдания, биха се изправили пред горящата пещ и извикали на еврейските деца: „О, вие маловеци, не трябва да минавате през огъня. Този огън е от дявола; изискайте правата си. Защо да се задушите?

Молитвата само за награди ли е? Или тя има за цел да ни накара да забравим собствените си желания и да копнеем само за Него? Молитвата има за цел да ни изведе от проблема или да ни даде победата в него? „Изходен път, така че да можете да го издържите (а не да

избягате)” (1 Коринтяни 10:13 – бел.пр.). Ние не се борим със злото, на нас ни е дадена сила над него.

- Но, Бог не е небрежен – Той е загрижен. Дълбоко загрижен за всеки детайл в живота ни. Нека влезем в почивката на вярата, имайки увереност, че когато дойде времето, Той ще направи онова, което трябва за нас. Отпуснатия, незабързан християни е вярващият християнин. Нито една молитва не е блокирана, нито веднъж Той няма да ни изостави по време на нужда.

И така: „укрепете немощните ръце и отслабналите колена и направете за краката си прави пътища, за да не се отклони куцото, а да се изцели.” (Евреи 12:12-13)

Така че да можем смело да кажем: „Господ ми е помощник, няма да се убоя; какво ще ми стори човек” (Евреи 13:6)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1990 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[God Is Not Casual](#) / [Бог не действа случайно](#)